

Plante

Gud er en skapende Gud. Når hans Ånd svever over vannene og hans Ord går ut, blir noe nytt skapt. Han plantet en hage og plasserte sine mennesker i den. Han blåste sin livspust i dem og gav dem råderett og mandat til å plante videre. Gud er Skaperen, vi er medskapere. Gud er Planteren, vi er medplantere. Jesus snakker om seg selv som hvetekornet som må plantes i jorden og dø, for at frelsen skal kunne vokse frem (Joh 12). Og helt til slutt sa Jesus: *«Jeg har fått all makt i himmelen og på jorden. Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler:»* (Matt 28)

Det interessante er å se hva de endte opp med å gjøre, de som fikk denne befalingen. Ikke bare evangelisering, generelt. Nei, de plantet menigheter. Kristne disippelfelleskap. For der evangeliets ord ble vitnet om og Guds ånd på ny svevde over vannene, ble nye Jesusfelleskap plantet.

«Jeg plantet, Apollos vannet, men Gud ga vekst» (1. Kor 3), sa Paulus.

Utvikle

Til og med i skapelsesfortellingene er det en utvikling fra det store, vage, luftige, nesten uhåndgripelige, til noe som blir mer komplekst og fyldigere og konkret. Med mindre vi er villig til å si at Normisjon er uttrykk for noe fullkomment, så må det få tale til oss at alle profetene i det Gamle Testamentet var kalt og sendt for å korrigere, justere og kalle til omvendelse og fornyelse et folk som stadig gikk seg bort. Og brevlitteraturen i det Nye testamentet er jo heller ikke et uttrykk for at enkeltmennesker og enkeltmenigheter hadde alt på stell. Et liv i omvendelse og tro er et liv i utvikling. En pågående vedvarende utvikling.

Denne vanningen som Apollos drev med; legge forholdene til rette så det livet Jesus har for oss, individuelt i våre disippelliv og kollektivt i hvert enkelt fellesskap sitt konkrete kall og oppdrag – det er en pågående utvikling som vi hele tiden må være i. Alt som er Normisjon i dag, er ikke vårt fulle potensial.

«Se, jeg gjør noe nytt», sier Herren. «Nå spirer det fram. Merker dere det ikke?» (Jes 43,19)

Lede

Gud er giveren av livet og Han har satt rammene for livet. Derfor vil vi la oss lede av Gud; av Han, til Han og fra Han. Fra Bibelens første side til siste er det ingen tvil om at Gud leder sin verden og menneskene sine slik han vil. Det er også tydelig at han involverer mennesker i å få gjennomført sin gode vilje. Adam og Eva skulle råde over fiskene og fuglene osv. De skulle legge verden under seg. Videre ble dommere, konger, profeter, prester, apostler, diakoner og mange andre gitt lederroller og mandat, ikke for å herske som tyranner, men for å tjene folket.

Det er Gud som også har gitt oss oppdrag, gaver og muligheter. Vi vil være gode forvaltere av Guds mangfoldige nåde i vårt misjonsoppdrag. Dette innebærer, som Jetro lærte Moses (2. Mos 18) og Paulus lærte Timoteus (2. Tim 2) å rekruttere, undervise, delegere og gi videre ansvar, ledelse og eierskap.

Sammenkoble

Både Edens hage og det nye Jerusalem er sammenkoplet virkelighet. Det er himmel og jord forenet, menneske og Gud forsonet, det er skaperverket i riktig og gjensidig relasjon med hver enkelt forskjellige del i en helhetlig harmoni. Syndefallets verden, til kontrast, representerer på mange måter det motsette: frakopling og avkopling; isolasjon. Man blir stående alene med sine begrensede ressurser. Her er hver mann for seg selv.

Når Jesus bringer frelse til oss, koples vi sammen med ham ved tro, av bare nåde. Hans ressurser blir gjort tilgjengelige for oss. Og vi settes inn i en trosfamilie og koples dermed på andre troende mennesker.

Vi er en kropp med ulike, men sammenkoblede lemmer, skriver Paulus (1. Kor 12). Jesus kaller oss grenene på vintreet (Joh 15) og Peter ser på kristne som levende steiner i et åndelig hus (1. Pet 2). Normisjon er mangfoldig. La oss derfor sørge for å leve i et skapende og sammenkoplet mangfold, der vi vende oss mot hverandre og tilgjengeliggjøre ressursene vår for hverandre og er nysgjerrig på hverandre.